

Druga stranka u postupku: Europska komisija (zastupnici: F. Ronkes Agerbeek i P. Van Nuffel, agenti)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. LG Display Co. Ltd i LG Display Taiwan Co. Ltd nalaže se snošenje troškova.

⁽¹⁾ SL C 303, 8.9.2014.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 12. ožujka 2015. uputio Oberster Gerichtshof (Austrija) – Verein für Konsumenteninformation protiv INKO, Inkasso GmbH

(Predmet C-127/15)

(2015/C 205/18)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberster Gerichtshof

Stranke glavnog postupka

Podnositelj revizije: Verein für Konsumenteninformation

Druga stranka u postupku revizije: INKO, Inkasso GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li agencija za naplatu potraživanja, koja u vezi s profesionalnim ubiranjem tražbina u ime svojih naručitelja njihovim dužnicima nudi sklapanje sporazuma o obročnoj otplati, pri čemu za svoju djelatnost naplaćuje troškove koje će u konačnici snositi dužnici, „kreditni posrednik” u smislu članka 3. točke (f) Direktive 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ ⁽¹⁾?
2. Ako je odgovor na prvo pitanje potvrđan:

Je li sporazum o obročnoj otplati koji je sklopljen između dužnika i njegovog vjerovnika uz posredovanje agencije za naplatu potraživanja, „odgođeno plaćanje bez plaćanja pristojbi” u smislu članka 2. stavka 2. točke (j) Direktive 2008/48/EZ, ako se dužnik u njemu jedino obveže da će platiti neplaćenu tražbinu kao i one kamate i troškove koje bi zbog zakašnjenja ionako bio dužan platiti na temelju zakona i onda kada ne bi bio sklopljen takav sporazum?

⁽¹⁾ SL L 133, str. 66.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 13., str. 58.

Žalba koju je 19. ožujka 2015. podnio Sud Europske unije protiv rješenja Općeg suda (treće vijeće) od 13. veljače 2015. u predmetu T-725/14, Aalberts Industries protiv Europske unije

(Predmet C-132/15 P)

(2015/C 205/19)

Jezik postupka: nizozemski

Stranke

Žalitelj: Sud Europske unije (zastupnici: A. V. Placco i E. Beysen)

Druge stranke u postupku: Aalberts Industries NV, Europska komisija

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine rješenje Općeg suda Europske unije (treće vijeće) od 13. veljače 2015. u predmetu T-725/14, Aalberts Industries/Europska Unija u mjeri u kojoj su njime odbijena oba dijela zahtjeva koji je Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud EU) na temelju članka 114. svog Poslovnika podnio Općem sudu te prihvati prigovor nedopuštenosti Europske komisije (u daljnjem tekstu: Komisija);
- prihvati navedene dijelove zahtjeva i, posljedično, donese konačnu odluku u predmetu tako da proglaši nedopuštenom tužbu za naknadu štete društva Aalberts Industries NV u mjeri u kojoj je ona podnesena protiv Suda EU (kao zastupnika Unije);
- naloži društvu Aalberts Industries NV snošenje troškova Suda EU u prvostupanjskom postupku i u žalbenom postupku.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Opći sud Europske unije je rješenjem od 13. veljače 2015. odbio zahtjev koji je Sud EU uputio na temelju članka 114. Poslovnika Suda u okviru predmeta T-725/14, Aalberts Industries/Europska unija. Cilj zahtjeva te institucije bio je proglašenje tužbe Aalberts Industries NV nedopuštenom u mjeri u kojoj je ona podnesena protiv Suda EU kao zastupnika Europske unije, pri čemu je ta tužba istodobno bila podnesena i protiv Komisije u istom svojstvu. Ovom tužbom to je društvo zahtijevalo da se utvrdi izvanugovorna odgovornost Unije kako bi dobilo naknadu štete koju tvrdi da je pretrpjelo zbog toga što Opći sud u predmetu T-385/06, Aalberts Industries i dr./Komisija nije poštovao razumni rok trajanja postupka. Odbacivši razloge Suda EU i priznavši stajališta koja je zastupala Komisija, Opći sud je u navedenom rješenju zaključio da je na Sudu EU, a ne na Komisiji, da zastupa Europsku uniju u okviru navedene tužbe.

Sada je Sud EU Općem sudu podnio žalbu na temelju članka 56. Statuta Suda kojom zahtijeva ukidanje tog rješenja u mjeri u kojoj je njime odbijen zahtjev Suda EU. U potporu svojoj žalbi Sud EU, kao prvo, navodi povredu pravila o zastupanju Unije pred njezinim sudovima, a, kao drugo, povredu obveze obrazlaganja.

U okviru **prvog žalbenog razloga koji se odnosi na povredu pravila o zastupanju Unije pred njezinim sudovima** Sud EU navodi da, u nedostatku izričitog pravila koje uređuje zastupanje Unije pred njezinim sudovima u okviru tužbi na temelju članka 268. UFEU-a kojima se zahtijeva utvrđivanje izvanugovorne odgovornosti Unije, pravila o takvoj odgovornosti trebaju se izvesti iz općih načela koja su primjenjiva na izvršavanje sudačke djelatnosti, osobito iz načela dobrog sudovanja i načela sudačke neovisnosti i nepristranosti.

Taj prvi žalbeni razlog Suda EU sastoji se od dva dijela, naime, od ne uzimanja u obzir zahtjeva načela dobrog sudovanja i od ne uzimanja u obzir zahtjeva načela sudačke neovisnosti i nepristranosti.

U okviru prvog dijela prvog žalbenog razloga Sud EU ističe da se zaključak Općeg suda o tome da je na Sudu EU da zastupa Uniju u okviru gore navedene tužbe za naknadu štete očito oslanja na sudsku praksu koja proizlazi iz presude Werhahn Hansamühle i dr./Vijeće i Komisija (63/72 do 69/72, EU:C:1973:121, u daljnjem tekstu: presuda Werhahn i dr.). Iz odluke u tom predmetu proizlazi da, kada odgovornost Zajednice (sada Unije) nastane postupanjem jedne od njezinih institucija, nju pred sućem Unije treba zastupati institucija kojoj se pripisuje ponašanje koje je dovelo do nastanka odgovornosti. Prema mišljenju Suda EU ta odluka ne može se primijeniti na ovaj predmet jer bi to zbog raznih razloga dovelo do situacije koja je nespojiva s interesom dobrog sudovanja koji je, prema samom tekstu presude Werhahn i dr., bio razlog za donošenje te odluke. S tim u vezi Sud EU podredno ističe ne uzimanje u obzir dosega članka 317. stavka 1. UFEU-a i članka 53. stavka 1. Uredbe br. 966/2012⁽¹⁾ na temelju kojih je Opći sud trebao priznati načelo da naknada štete kao što je ona koja se zahtijeva u ovom predmetu treba biti stavljena na teret dijela proračuna Unije koji se odnosi na Komisiju.

U okviru drugog dijela prvog žalbenog razloga Sud EU navodi, pozivajući se na presudu Europskog suda za ljudska prava od 10. srpnja 2008. Mihalkov/Bugarska (predmet br. 67719/01), da Opći sud nije uzeo u obzir zahtjeve sudačke neovisnosti i nepristranosti kada je utvrdio da je Sud EU morao zastupati Uniju u okviru tužbe za naknadu štete društva Aalberts Industries. Naime, s obzirom na to da ovom predmetu, kao prvo, događaj koji je navodno doveo do odgovornosti Unije nastao prilikom izvršavanja sudačke djelatnosti od strane određenog sastava suda i, kao drugo, sastav suda koji mora donijeti odluku u predmetu, (i) pripada istom sudskom tijelu (Općem sudu) kao i sastav suda kojem se pripisuje ponašanje koje je dovelo do nastanka odgovornosti i (ii) sastavni je dio tuženika u tom predmetu (sud EU), s kojim su suci tog sastava suda profesionalno povezani, nisu ispunjeni gore navedeni zahtjevi. To je tim više tako kada – kao što je to odlučio Opći sud – naknada štete kao što je ona u predmetnom slučaju treba biti stavljena na teret dijela proračuna koji se odnosi na Sud EU.

U okviru **drugog žalbenog razloga** Sud EU navodi da pobijano rješenje **krši obvezu obrazlaganja**, s obzirom na to da ono konkretno ne sadrži osporavanje argumenta Suda EU o doseg niza presuda – među ostalim, presuda Groupe Gascogne/Komisija (C-58/12 P, EU:C:2013:770), Gascogne Sack/Komisija (C-40/12 P, EU:C:2013:768) i Kendrion/Komisija (C-50/12 P, EU:C:2013:771) – koje je ovaj iznio pred Općim sudom.

(¹) Uredba (EU, Euratom) Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o financijskim pravilima koja se primjenjuju na opći proračun Unije i o stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ, Euratom) br. 1605/2002 (SL L 298, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 7., str. 248.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 19. ožujka 2015. uputio Sächsisches Oberverwaltungsgericht
(Njemačka) – Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG protiv Freistaat Sachsen**

(Predmet C-134/15)

(2015/C 205/20)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Sächsisches Oberverwaltungsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG

Tuženik: Freistaat Sachsen

Prethodna pitanja

1. Je li članak 5. stavak 4. točka (b) Uredbe (EZ) br. 543/2008 (¹) u skladu s člankom 6. stavkom 1. podstavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji (UEU) u vezi s člankom 15. stavkom 1. i člankom 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (Povelja)?
2. Je li članak 5. stavak 4. točka (b) Uredbe (EZ) br. 543/2008 u skladu s člankom 40. stavkom 2. podstavkom 2. UFEU-a?

(¹) Uredba Komisije (EZ) br. 543/2008 od 16. lipnja 2008. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 1234/2007 u pogledu tržišnih standarada za meso peradi; SL L 157, str. 46.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 9., str. 219.